

Voor de kleuters

COBY GOEDHART

DE TWEE ZAK-JES VAN O-MA

Pim-me-tje is ziek. Een klein beet-je maar. Hij zit in een leuk klein bed-je. Het is niet zijn eigen bed-je. Moe-der heeft het ge-maakt van twee gro-te stoe-len. Nu kan Pim-me-tje al-les zien wat er in de straat ge-beurt. Maar om de hoek van de straat kan Pim-me-tje niet kij-ken. Ge-luk-kig maar! Want an-ders zou hij vre-se-lijk on-ge-dul-dig wor-den. Kijk — in die an-dere straat loopt Pim-me-tjes O-ma. O-ma heeft twee zak-jes in haar tas. De zak-jes zijn pre-cies het-zelf-de. Dat kun je zo-maar zien. Maar in de zak-jes kun je niet kij-ken. O-ma heeft ze keu-rig net-jes dicht-ge-maakt. Nie-mand anders dan Mies-je de poes weet waar O-ma met die zak-jes naar toe gaat. O-ma praat al-tijd te-gen Mies-je.

„Ik ga naar mijn twee vriend-jes,” zei O-ma toen ze nog thuis was te-gen het poes-je. „Ik heb voor al-le-bei wat lek-kers in een zak-je ge-daan. Dag Mies-je!”

Met-een stap-te O-ma toen de deur uit. Mies-je sprong op de ven-ster-bank om het vrouw-tje na te kij-ken. Maar nu kan hij haar niet meer zien. O-ma staat al voor de deur waar haar e-ne vriend-je woont.

Tjin-ge-lin-ge-ling! Daar gaat de bel.

„Waf — waf,” zegt O-ma's vriend-je. O-ma kan Bruun nog niet zien, maar wel ho-ren. Dan gaat de deur o-pen. O-ma pakt een zak-je uit haar tas.

„Voor Bruun,” zegt ze. Bruun's vrouw-tje wil O-ma mee naar bin-nen ne-men.

„Ik heb geen tijd,” zegt O-ma. De vol-ge-n-de keer...!” Dan gaat O-ma weer ver-der. Daar gaat ze de hoek om. Pim-me-tje juicht in zijn mooi-e bed-je.

„Daar komt O-ma! Daar komt O-ma!” Pim-me-tje ver-geet heel e-ven om ziek te zijn.

„Daaaag!” O-ma zwaait met haar tas. Pim-me-tje kijkt naar die tas. Zou daar wat in zit-ten? Daar komt O-ma het hek-je al in. Moe-der doet vlug de deur o-pen.

„Hè, hè.” O-ma zucht.

„Eerst hier e-ven uit-rus-ten,” zegt Pim-me-tje's moe-der. „Ja... ja... ja... maar eerst dit zak-je naar Pim-me-tje bren-gen.” O-ma doet de ka-mer-deur o-pen.

„Kun jij goed van-gen, Pim-me-tje?” vraagt O-ma.

„O, ja...!”

„Boem” — dan valt het zak-je met lek-kers op Pim-me-tjes mooi-e bed-je.

Het zak-je is door het val-len met-een al een beet-je o-pen-ge-gaan. Pim-me-tje trekt het met-een he-le-maal los. En dan...??? Pim-me-tje zet heel gro-te o-gen op. In het zak-je zit-ten... been-tjes uit de soep. Pim-me-tje kan wel hui-len.

Geen snoep-jes, maar... been-tjes! Ver-drie-tig kijkt Pim-me-tje het raam uit. Dan komt O-ma bin-nen.

„Maar baas-je wat scheelt er aan? Wat kijk je boos!”

Pim-me-tje houdt O-ma het zak-je voor.

„Ik lust geen been-tjes,” zegt hij boos.

O, die O-ma! Ze be-gint te lach-en... te lach-en! Dan lach-en ze al-le drie.

„O — o —” zegt O-ma. „Nu heeft Bruun in plaats van been-tjes, bal-le-tjes en jij in-plaats van bal-le-tjes, been-tjes. Zo'n dom-me O-ma toch! Maar jij hoeft de been-tjes niet af te klui-ven,” zegt O-ma lach-end. „Geef mij het zak-je maar.”

Dan gaat O-ma de deur weer uit. Pim-me-tje wacht on-ge-dul-dig tot O-ma weer te-rug komt. Ja-ja, daar ziet hij haar al het hoek-je om ko-men.

O-ma zwaait met het zak-je in haar hand naar Pim-me-tje.

„Wat heb ik hard ge-lo-pen,” zegt O-ma als ze bij Pim-me-tje in de ka-mer staat. „Ik was bang, dat Bruun al de bal-le-tjes op-ge-ge-ten zou heb-ben. Maar nee hoor — hier zijn ze al-le-maal.”

Nu lacht Pim-me-tje als hij het zak-je o-pen-maakt. Been-tjes lust-te Pim-me-tje niet, maar die bal-le-tjes — die lek-ke-re brui-ne bal-le-tjes... Wie zou die niet lus-ten?

